

Een tijdje geleden was ik een avond in de schouwburg. In de pauze haalde mijn partner een drankje aan de bar. Dat duurde even. Ik keek wat om mij heen. Mijn blik viel op een oudere, wat sjofele man. Hij had een treurige blik. Zijn kostuum was afgedragen. Hij was duidelijk alleen en stond er zo echt verlaten bij. De man kwam mij bekend voor. Het moest een echtscheidingscliënt zijn geweest, van lang geleden. Ik aarzelde. Zou ik hem begroeten? Ik had eigenlijk geen zin. Stel dat ik een bak scheidingsellende over me heen kreeg. Daar zat ik op mijn vrije avond niet op te wachten.

Toen zag de man mij en knikte mij toe.

Kom, dacht ik, doe niet zo flauw en maak even een praatje met hem. 'Dag meneer. Ik weet dat u een cliënt van mij bent geweest, maar ik kan even niet op uw naam komen. Het is natuurlijk ook al een tijdje geleden, maar hoe gaat het nu met u? Heeft u die nare periode kunnen afsluiten?' Zo ratelde ik door.

De man keek mij bedachtzaam aan. Hij wachtte even. Toen zei hij: 'Dag mevrouw, mijn naam is X en u bent een paar weken geleden nog bij mij op de zitting geweest'.

Het is waar, door zijn toga is de rechter anoniem.

Vrije avond